

Arrest

nr. 239 820 van 18 augustus 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekster, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben, komt in België aan op 28 augustus 2018 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 24 september 2018. Tweede verzoeker, die eveneens verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben, komt in België aan op 7 februari 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 20 februari 2019.

1.2. Eerste verzoekster wordt gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') op 8 april 2019, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat. Tweede verzoeker wordt gehoord door het CGVS op 23 september 2019, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 15 april 2020 neemt de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beide verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster, C.C.A.Y, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 februari 1977 te El Doncello (Caquetá). U bent een katholiek christen.

Op 26 december 1995 werd uw broer F. neergeschoten door de FARC. U wilde op discrete manier meer te weten komen over de moord op uw broer. Eind januari 1996 kwam plots een jongen uit uw regio u aanraden te vertrekken, zonder erbij te vermelden waarom. U bent toen naar Bucaramanga (Santander) verhuisd. Daar werd in 1998 uw zoon D. H. H. C. (CG X; O.V. X) geboren. In 2000 verhuisden jullie naar Manizales (Caldas). In 2002 verhuisden jullie naar Villavicencio (Meta) en nog datzelfde jaar naar Valle El Cauca.

In 2005 keerden jullie terug naar El Doncello (Caquetá). Op 29 maart 2006 werd uw broer M. neergeschoten door de FARC. U bleef wederom in de buurt om meer te weten te komen over de moord op uw broer. In 2007 was er een bomaanslag bij de fabriek van Nestlé in uw buurt. Uw zoon was datzelfde jaar aanwezig bij een schietpartij waarbij enkele gemeenteraadsleden omkwamen.

U had een internetcafé. Daar kwamen verschillende leden van het leger over de vloer. In 2008 kwam een man in uw zaak om informatie over ‘uw werk voor het leger’ te vragen. U weigerde dit, maar hij bleef aandringen. U besloot dan die zaak te sluiten.

Sinds 2008 woonde u op verschillende adressen in Bogota. U opende daar een cafetaria. Op 28 november 2010 kwamen twee leden van de FARC daar langs. Ze eisten een geldelijke samenwerking, anders zouden ze u doden. U vroeg enkele dagen uitstel omdat u op dat moment geen cash in de zaak had. Drie dagen later keerden ze terug en gaf u hen 1 miljoen pesos, waarna u de cafetaria hebt gesloten. U hebt dan in een andere wijk van Bogota een zaak opgestart en bent ook in een andere wijk van de stad gaan wonen. In 2014 hebt u die zaak gesloten omdat ze niet goed liep. U hebt dan een periode voor een multinational gewerkt. In 2015 opende u een restaurant in Bogota. Op 18 november 2016 vroegen wederom twee leden van de FARC om een geldelijke samenwerking. U hebt hen toen 500.000 pesos betaald. Nadien hebt u de zaak niet meer opnieuw geopend.

In november 2016 werden in Colombia vredesakkoorden getekend. U oordeelde hierdoor veilig te kunnen terugkeren naar uw regio van herkomst. U besloot in Florencia (Caquetà) een project van vruchtensappen op te richten. Maar aangezien zowel u als uw zoon op dat moment nog aan het studeren waren, hebt u eerst nog in een privéonderneming gewerkt en bleef u nog in Bogota wonen alvorens te verhuizen. U behaalde een technisch diploma in administratiebeheer en een diploma in financiën, boekhouden en belastingen.

Op 6 februari 2018 kwam u op vakantie naar België en verbleef u bij een vriendin. Na uw terugkeer uit België op 7 mei 2018 verbleef u bij uw zus in Neiva (Huila), waar uw zoon reeds sinds februari 2018 verbleef. Jullie gingen dan telkens in het weekend naar Caquetá om daar op zoek te gaan naar een plaats waar jullie zich zouden kunnen vestigen. Op 6 augustus 2018 kreeg u plots een telefonische oproep van de FARC. Hierin werd gezegd dat u een militair doelwit bent. Op 19 augustus 2018 bent u terug uit Colombia vertrokken via de luchthaven van Bogota. Uw zoon bleef bij uw zus achter. U kwam in België aan op 28 augustus 2018 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 24 september 2018. Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 5/4/95), uw paspoort (d.d. 9/1/18), twee rijbewijzen, uw boardingpassen, documenten in verband met uw studies en documenten in verband met uw aanvraag tot erkenning als slachtoffer van geweld en ontheemde. Tevens legt u kopieën voor van de identiteitskaart van uw broer Martin (d.d. 30/6/2000), de geboorteaktes van uw broers M. en F., hun overlijdensaktes, documenten in verband met de dood van M., documenten van het openbaar ministerie in verband met ontheemding, documenten in verband met uw werkzaamheden en de verschillende plaatsen waar u hebt gewoond, een internetartikel over Caquetà en uw werkcontract. U legt ook een usb-stick voor waarop een audiofragment van het dreigtelefoontje staat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond hebt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat omtrent het incident dat geleid heeft tot uw vertrek uit Colombia ernstige bedenkingen moeten worden gemaakt. U haalde aan op 6 augustus 2018 een **dreigtelefoontje** te hebben ontvangen in Caquetá, uw regio van herkomst waar u voordien ook geregeld naar terugkeerde (CGVS p.17, 20). In eerste instantie nam u de bedreiging niet ernstig. Na het audiofragment verschillende keren te beluisteren zag u er ineens toch de ernst van in. U kon zich immers niet voorstellen wie zulke grap met u zou uithalen (CGVS p.22). Uiteindelijk vatte u dit dan toch op als een bedreiging aan u en uw familieleden. Wie u precies bedreigde weet u echter niet, de persoon stelde zich enkel voor als lid van de militaire inlichtingendienst van de FARC. Hoe de persoon in kwestie aan uw telefoonnummer kwam, weet u evenmin. Noch kunt u enige uitleg geven waarom u precies werd gevisieerd: u komt niet verder dan te stellen dat u al een hele tijd werd achtervolgd (CGVS p.10, 20-21). Na dit telefoontje bent u bovendien nog een tweetal weken in Colombia gebleven zonder enig verder probleem (CGVS p.3, 20). Uw bedreigers zijn u klaarblijkelijk nooit bij u thuis komen zoeken en ook uw familie werd met rust gelaten. U verklaart immers dat er bij uw weten niets meer gebeurde (CGVS p.20). Verder is het opmerkelijk dat u uw zoon achter liet in Colombia terwijl u anderzijds verklaart dat u vreesde voor zijn leven (CGVS p.17). U beweert dat hij omwille van dezelfde redenen als u het land diende te verlaten, toch verbleef hij daar nog gedurende een half jaar en bleef hij in die periode zelfs werken (CGVS 19/13165 p.7). Het dient geen betoog dat deze houding niet strookt met jullie voorgehouden vrees voor vervolging. Op 6 februari 2019 verliet hij uiteindelijk Colombia, zonder dat er in tussentijd nog iets gebeurde. Ook na zijn vertrek waren er geen aanwijzingen meer dat jullie gevisieerd zouden worden (CGVS p.7, CGVS 19/13165 p.13-14). Bovendien verblijven uw andere familieleden nog steeds in Colombia, zonder daar problemen te ondervinden (CGVS p.4-6). Dit wijst er allerminst op dat u daar wel een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren of dat u daar een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Indien u werkelijk uw land verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging, kan worden aangenomen dat u de eerste kans die u had zou aangrijpen om hiertegen internationale bescherming in te roepen. U beweert dan ook dat het van bij uw vertrek uit Colombia de bedoeling was een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS p.22). U reisde vanuit Colombia naar Spanje op 19 augustus 2018 en pas op 28 augustus 2018 reisde u door naar België (CGVS p.22). U verbleef dus meerdere dagen in **Spanje**, zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Als uitleg hiervoor geeft u dat u daar niemand kende en in België wel (CGVS p.22). Maar ook bij uw aankomst hier diende u niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in. Uw verzoek werd hier immers pas ingediend op 24 september 2018 (CGVS p.17, 22-23). Dit roept wederom ernstige vragen op betreffende uw nood aan bescherming.

Wat betreft de problemen die zich eerder zouden hebben voorgedaan, moet worden opgemerkt dat u hiermee **geen actuele vrees** kan aantonen. De moord op uw broer F. dateert al van 1995 en de moord op uw broer M. van 2006. Volgens uw verklaringen werden ze beiden door de FARC gedood (CGVS p.4-6). U verbleef nadien nog jarenlang in Colombia. In 1996 zou u zelf een eerste keer zijn aangeraden om uw regio te verlaten, hetgeen u toen ook onmiddellijk deed (CGVS p.12). In 2007 was er een bomaanslag bij de fabriek van Nestlé, dewelke in uw buurt lag, en uw zoon was datzelfde jaar aanwezig bij een schietpartij waarbij enkele gemeenteraadsleden omkwamen. Deze incidenten waren echter niet tegen u persoonlijk gericht (CGVS p.14, 18 en CGVS X p.13). In 2008 zou u gevraagd zijn informatie te geven over de leden van het leger die in uw zaak over de vloer kwamen. U weigerde dit toen en sloot

uw zaak (CGVS p.15). In 2010 vroegen leden van de FARC u om een geldelijke samenwerking. Waarom ze dit net aan u vroegen weet u niet. U gaf hen 1 miljoen pesos, sloot uw zaak en kwam nadien niet meer met die personen in aanraking (CGVS p.15, 18-19). In 2016 vroegen andere leden van de FARC u om een geldelijke samenwerking, waarna u hen 500.000 pesos gaf (CGVS p.16). Ook met hen kwam u achteraf niet meer in aanraking (CGVS p.19). U verklaart zich jarenlang achtervolgd te hebben gevoeld (CGVS p.16-17). Toch dient te worden vastgesteld dat u geen ondergedoken leven leidde. U hebt verschillende werkzaamheden uitgevoerd en studeerde tevens (CGVS p.7-8, 16). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u hier al die jaren later nog problemen zou door kennen. U was bovendien reeds eerder in België op vakantie. U verbleef hier toen een drietal maanden, van februari tot mei 2018 en had toen dus reeds de kans om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS p.3, 16, 23). U liet echter na dit te doen aangezien u toen niet de intentie had om in België te blijven en bent dan ook uit eigen beweging naar Colombia teruggekeerd (CGVS p.23).

Het CGVS concludeert dat er, wat u betreft, in geval van terugkeer naar uw land van oorsprong geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of geen reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet bestaat.

Wat de door u neergelegde **documenten** betreft dient te worden vastgesteld dat deze niets aan bovenstaande appreciatie wijzigen. Het betreft immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 5/4/'95), uw paspoort (d.d. 9/1/'18), twee rijbewijzen, uw boardingpassen, documenten in verband met uw studies, de kopieën van uw werkcontract, de documenten in verband met uw werkzaamheden en de verschillende plaatsen waar u hebt gewoond. Deze documenten vormen enkel een indicatie voor uw identiteit, herkomst, studieniveau en werkzaamheden, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken. De documenten in verband met uw aanvraag tot erkenning als slachtoffer van geweld en als ontheemde bevestigen uw verklaring dat u niet erkend werd als slachtoffer (CGVS p.13). De kopieën van de identiteitskaart van uw broer M. (d.d. 30/6/2000), de geboorteaktes van uw broers M. en F., hun overlijdensaktes, documenten in verband met de dood van Martin, vormen enkel een indicatie met betrekking tot hun overlijden, hetwelk op zich niet in twijfel wordt getrokken. Het internetartikel in verband met Caquetà heeft geen betrekking op uw persoonlijke problemen. U legt ook een usb-stick voor waar een audiofragment van het dreigtelefoontje staat. Dit bleek echter niet afspeelbaar te zijn, maar zelfs indien dit wel het geval zou zijn, kan nog worden gesteld dat dit geen voldoende overtuigend bewijsstuk vormt. Zulke audiofragmenten kunnen immers gemakkelijk in scene worden gezet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de **subsidiaire beschermingsstatus** worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een

binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

*Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat de **verbeteringen** die werden aanbracht na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud, geen invloed hebben op bovenstaande appreciatie.*

Ook wat betreft uw zoon D. H. H. C. (CG X; O.V. X) wordt een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker, H.C.D.H., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 8 februari 1998 te Bucaramanga (Santander). U bent een katholiek christen.

Op 26 december 1995 werd uw oom F. neergeschoten door de FARC. Op jonge leeftijd verhuisde u met uw moeder A. Y. C. C., (CG X; O.V. X) naar Manizales (Caldas) en dan naar Villavicencio (Meta). In 2002 verhuisden jullie naar Valle El Cauca. In 2005 keerden jullie terug naar El Doncello (Caquetá). Op 29 maart 2006 werd uw oom M. neergeschoten door de FARC. In 2007 was er een bomaanslag bij de fabriek van Nestlé, dewelke in uw buurt lag. U was datzelfde jaar aanwezig bij een schietpartij waarbij enkele gemeenteraadsleden omkwamen. Uw moeder had een internetcafé. Daar kwamen verschillende leden van het leger over de vloer. Er kwam in 2008 een man in de zaak om informatie over haar werk voor het leger vragen. Uw moeder besloot dan die zaak te sluiten. Sinds 2008 woonde u op verschillende adressen in Bogota. Uw moeder opende daar een cafetaria. Op 28 november 2010 kwamen twee leden van de FARC daar langs. Ze eisten een geldelijke samenwerking, anders zouden ze uw moeder doden. Ze gaf hen 1 miljoen pesos, waarna ze de cafetaria heeft gesloten. Ze heeft dan in een andere wijk van Bogota een zaak opgestart en jullie zijn ook in een andere wijk van de stad gaan wonen. U studeerde van 2015 tot 2016 in Barranquilla (Atlantico). Daarna keerde u terug naar Bogota. Op 18 november 2016 vroegen wederom twee leden van de FARC om een geldelijke samenwerking aan uw moeder. Ze heeft hen toen 500.000 pesos betaald. Nadien heeft ze de zaak niet meer opnieuw geopend. In november 2016 werden in Colombia vredesakkoorden getekend. Jullie dachten hierdoor veilig te kunnen terugkeren naar Caquetà. Uw moeder besloot daar een project van vruchtensappen op te richten. Aangezien jullie op dat moment nog aan het studeren waren, heeft ze eerst nog in een privéonderneming gewerkt en bleven jullie nog in Bogota wonen alvorens te verhuizen. In 2018 hebt u uw diploma onderhoudstechnicus elektromechanica behaald. Uw moeder kwam op 6 februari 2018 op vakantie naar België en verbleef hier bij een vriendin. Na haar terugkeer uit België op 7 mei 2018 verbleef ze bij haar zus in Neiva (Huila), waar u reeds verbleef sinds februari 2018. In Neiva werkte u als mechaniker in een atelier. Na de terugkomst van uw moeder gingen jullie telkens in het weekend naar Caquetá om daar op zoek te gaan naar een plaats waar jullie zich zouden kunnen vestigen. Op 6 augustus 2018 kreeg uw moeder een telefonische oproep van de FARC. Hierin werd gezegd dat ze een militair doelwit is. Op 19 augustus 2018 is uw moeder uiteindelijk terug uit Colombia vertrokken via de luchthaven van Bogota. U bleef bij haar zus achter. Uw moeder kwam in België aan op 28 augustus 2018 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 24 september 2018. Uzelf vertrok op 6 februari 2019 uit Colombia. U kwam in België aan op 7 februari 2019 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 20 februari 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 20/2/16), uw paspoort (d.d. 14/1/19) en uw vliegticket. Tevens legt u kopieën voor van uw diploma's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u **niet** aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een **gegronde vrees** voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

U beroept zich immers op het vluchtmotief van uw moeder A. Y. C. C., (CG X; O.V. X). In haar hoofde diende te worden geconcludeerd dat ze er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De beslissing van uw moeder luidt als volgt:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat omtrent het incident dat geleid heeft tot uw vertrek uit Colombia ernstige bedenkingen moeten worden gemaakt. U haalde aan op 6 augustus 2018 een **dreigtelefoontje** te hebben ontvangen in Caquetá, uw regio van herkomst waar u voordien ook geregeld naar terugkeerde (CGVS p.17, 20). In eerste instantie nam u de bedreiging niet ernstig. Na het audiofragment verschillende keren te beluisteren zag u er ineens toch de ernst van in. U kon zich immers niet voorstellen wie zulke grap met u zou uithalen (CGVS p.22). Uiteindelijk vatte u dit dan toch op als een bedreiging aan u en uw familieleden. Wie u precies bedreigde weet u echter niet, de persoon stelde zich enkel voor als lid van de militaire inlichtingendienst van de FARC. Hoe de persoon in kwestie aan uw telefoonnummer kwam, weet u evenmin. Noch kunt u enige uitleg geven waarom u precies werd gevisieerd: u komt niet verder dan te stellen dat u al een hele tijd werd achtervolgd (CGVS p.10, 20-21). Na dit telefoontje bent u bovendien nog een tweetal weken in Colombia gebleven zonder enig verder probleem (CGVS p.3, 20). Uw bedreigers zijn u klaarblijkelijk nooit bij u thuis komen zoeken en ook uw familie werd met rust gelaten. U verklaart immers dat er bij uw weten niets meer gebeurde (CGVS p.20). Verder is het opmerkelijk dat u uw zoon achter liet in Colombia terwijl u anderzijds verklaart dat u vreesde voor zijn leven (CGVS p.17). U beweert dat hij omwille van dezelfde redenen als u het land diende te verlaten, toch verbleef hij daar nog gedurende een half jaar en bleef hij in die periode zelfs werken (CGVS X p.7). Het dient geen betoog dat deze houding niet strookt met jullie voorgehouden vrees voor vervolging. Op 6 februari 2019 verliet hij uiteindelijk Colombia, zonder dat er in tussentijd nog iets gebeurde. Ook na zijn vertrek waren er geen aanwijzingen meer dat jullie gevisieerd zouden worden (CGVS p.7, CGVS X p.13-14). Bovendien verblijven uw andere familieleden nog steeds in Colombia, zonder daar problemen te ondervinden (CGVS p.4-6). Dit wijst er allerminst op dat u daar wel een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren of dat u daar een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Indien u werkelijk uw land verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging, kan worden aangenomen dat u de eerste kans die u had zou aangrijpen om hiertegen internationale bescherming in te roepen. U beweert dan ook dat het van bij uw vertrek uit Colombia de bedoeling was een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS p.22). U reisde vanuit Colombia naar Spanje op 19 augustus 2018 en pas op 28 augustus 2018 reisde u door naar België (CGVS p.22). U verbleef dus meerdere dagen in **Spanje**, zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Als uitleg hiervoor geeft u dat u daar niemand kende en in België wel (CGVS p.22). Maar ook bij uw aankomst hier diende u niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in. Uw verzoek werd hier immers pas ingediend op 24 september 2018 (CGVS p.17, 22-23). Dit roept wederom ernstige vragen op betreffende uw nood aan bescherming.

Wat betreft de problemen die zich eerder zouden hebben voorgedaan, moet worden opgemerkt dat u hiermee **geen actuele vrees** kan aantonen. De moord op uw broer F. dateert al van 1995 en de moord op uw broer M. van 2006. Volgens uw verklaringen werden ze beiden door de FARC gedood (CGVS p.4-6). U verbleef nadien nog jarenlang in Colombia. In 1996 zou u zelf een eerste keer zijn aangeraden om uw regio te verlaten, hetgeen u toen ook onmiddellijk deed (CGVS p.12). In 2007 was er een bomaanslag bij de fabriek van Nestlé, dewelke in uw buurt lag, en uw zoon was datzelfde jaar aanwezig bij een schietpartij waarbij enkele gemeenteraadsleden omkwamen. Deze incidenten waren echter niet tegen u persoonlijk gericht (CGVS p.14, 18 en CGVS X p.13). In 2008 zou u gevraagd zijn informatie te

geven over de leden van het leger die in uw zaak over de vloer kwamen. U weigerde dit toen en sloot uw zaak (CGVS p.15). In 2010 vroegen leden van de FARC u om een geldelijke samenwerking. Waarom ze dit net aan u vroegen weet u niet. U gaf hen 1 miljoen pesos, sloot uw zaak en kwam nadien niet meer met die personen in aanraking (CGVS p.15, 18-19). In 2016 vroegen andere leden van de FARC u om een geldelijke samenwerking, waarna u hen 500.000 pesos gaf (CGVS p.16). Ook met hen kwam u achteraf niet meer in aanraking (CGVS p.19). U verklaart zich jarenlang achtervolgd te hebben gevoeld (CGVS p.16-17). Toch dient te worden vastgesteld dat u geen ondergedoken leven leidde. U hebt verschillende werkzaamheden uitgevoerd en studeerde tevens (CGVS p.7-8, 16). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u hier al die jaren later nog problemen zou door kennen. U was bovendien reeds eerder in België op vakantie. U verbleef hier toen een drietal maanden, van februari tot mei 2018 en had toen dus reeds de kans om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS p.3, 16, 23). U liet echter na dit te doen aangezien u toen niet de intentie had om in België te blijven en bent dan ook uit eigen beweging naar Colombia teruggekeerd (CGVS p.23).

Het CGVS concludeert dat er, wat u betreft, in geval van terugkeer naar uw land van oorsprong geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of geen reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet bestaat.

Wat de door u neergelegde **documenten** betreft dient te worden vastgesteld dat deze niets aan bovenstaande appreciatie wijzigen. Het betreft immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 5/4/'95), uw paspoort (d.d. 9/1/'18), twee rijbewijzen, uw boardingpassen, documenten in verband met uw studies, de kopieën van uw werkcontract, de documenten in verband met uw werkzaamheden en de verschillende plaatsen waar u hebt gewoond. Deze documenten vormen enkel een indicatie voor uw identiteit, herkomst, studieniveau en werkzaamheden, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken. De documenten in verband met uw aanvraag tot erkenning als slachtoffer van geweld en als ontheemde bevestigen uw verklaring dat u niet erkend werd als slachtoffer (CGVS p.13). De kopieën van de identiteitskaart van uw broer M. (d.d. 30/6/2000), de geboorteaktes van uw broers M. en F., hun overlijdensaktes, documenten in verband met de dood van Martin, vormen enkel een indicatie met betrekking tot hun overlijden, hetwelk op zich niet in twijfel wordt getrokken. Het internetartikel in verband met Caquetà heeft geen betrekking op uw persoonlijke problemen. U legt ook een usb-stick voor waar een audiofragment van het dreigtelefoontje staat. Dit bleek echter niet afspeelbaar te zijn, maar zelfs indien dit wel het geval zou zijn, kan nog worden gesteld dat dit geen voldoende overtuigend bewijsstuk vormt. Zulke audiofragmenten kunnen immers gemakkelijk in scene worden gezet.

Derhalve kan u evenmin de status van vluchteling worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de **subsidiaire beschermingsstatus** worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de

georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

*Wat de door u neergelegde **documenten** betreft dient te worden vastgesteld dat deze niets aan bovenstaande appreciatie wijzigen. Het betreft immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 20/2/'16), uw paspoort (d.d. 14/1/'19), uw vliegticket en kopieën van uw diploma's. Deze documenten vormen enkel een indicatie voor uw identiteit, herkomst en studieniveau, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken.*

*Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat de **verbeteringen** die werden aanbracht na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud, geen invloed hebben op bovenstaande appreciatie.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummer RvV X en RvV X. Het al dan niet samenvoegen van twee zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. X). Gelet op het feit dat het verzoekschrift in zaak met rolnummer X hetzelfde enig middel aanvoert als het verzoekschrift in zaak met rolnummer X en dat de tweede verzoeker zich wat zijn vluchtmotieven betreft, volledig baseert op de vluchtmotieven van eerste verzoekster en de door haar neergelegde documenten, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om beide vorderingen samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om beide vorderingen samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert eerste verzoekster de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980, en van het procedure K.B. voor het Commissariaat.

Verzoekster merkt vooreerst op dat de verschillende problemen; met name dood van haar broers, de bedreigingen die ze kreeg toen ze een internet café had in Caqueta en de verschillende afpersingen, niet betwist zijn. Zij stelt dat het duidelijk is dat zij verschillende keren vervolgd werd en dat dit risico voor haar nog steeds actueel is.

Met betrekking tot het dreigtelefoontje stelt zij dat het feit dat zij aanvankelijk deze bedreigingen niet ernstig nam niet aantoonde dat ze onbestaande zouden zijn. Zij nam deze niet ernstig in het begin omdat zij verbaasd was en een project had dat ze wou doen slagen. Ze stelt dat ze het gesprek had opgenomen en na verschillende keren begreep dat het over iets gevaarlijks ging. Zij stelt verder "Hoe kan deze man haar nummer hebben? Ze wist en ze weet dat de F.A.R.C. nog actief blijft ondanks de akkoorden tussen de organisatie en de regering. In dergelijke omstandigheden is het genomen argument van het bestuur niet genoeg om de geloofwaardigheid van de verzoekster in twijfel te brengen. Het CGVS gaat verder en verwijt de verzoekster om niet de naam van de personen te kennen en niet te kennen hoe deze persoon haar nummer heeft gehad. Toen de verzoekster dergelijk telefoongesprek had was ze eerst verbaasd. Ze begreep niet wat er gebeurde en waarom ze dergelijke bedreigingen kreeg. Ze had niet gedacht om de naam van de persoon aan te vragen of hoe hij haar

nummer heeft gekregen. Het is echter meer dan waarschijnlijk dat deze persoon niet aan haar vraag zou antwoorden hebben. In dergelijke omstandigheden hoe kon de verzoekster dergelijke informatie hebben? Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht."

Wat betreft het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster niet wist waarom ze precies geïdendeerd werd, stelt verzoekster dat zij twee broers verloren heeft door de FARC, dat ze nog problemen kende toen ze verhuisde, dat ze een tijd gewacht had om terug te keren naar haar gebied van oorsprong maar dat de FARC niet vergeten is wie ze was en dat het in dergelijke context niet abnormaal is dat zij door dergelijke bedreigingen getroffen werd.

Waar haar verweten wordt dat zij nog twee weken in Colombia bleef na de bedreigingen zonder problemen te hebben, voert verzoekster aan dat zij niet onmiddellijk kon vertrekken en haar vertrek moest voorbereiden, dat ze in dergelijke omstandigheden niet kiest wanneer ze problemen krijgt en dat het ook mogelijk is *"dat haar vijanden over haar kon horen en dat ze het land of het gebied beslist te verlaten. In dergelijke omstandigheden is er geen andere reden om nog de verzoekster te bedreigen."*

Verder stelt verzoeker dat als zij verklaart dat haar zoon ook geïdendeerd is, niet vergeten mag worden dat het hoofddoel van de FARC verzoekster is en dat haar zoon tijdens die periode verborgen was, dat de bedoeling van de FARC was dat verzoekster niet meer in het gebied zou terugkomen en dat dit lukte. Zij stelt dat *"In de mate dat het lukte en dat haar zoon verbergt was is het niet abnormaal dat haar zoon geen probleem had. Het bestuur heeft niet rekening gehouden met deze context en er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht"*.

Wat het tijdstip van de indiening van de asielaanvraag betreft argumenteert verzoekster als volgt: *"Volgens het bestuur zou de verzoekster geen problemen hebben omdat ze op het eind van augustus aankwam en dat ze asielaanvraag op het eind van september indiende... Dergelijke argument is vaak genomen tegen asielzoekers die "te veel" tijd zou genomen hebben voor hun asielaanvraag. Het bestuur geeft nooit het goede tijdstip om een asielaanvraag in te dienen. In het geval van de verzoekster heeft het bestuur niet rekening gehouden met haar persoonlijke profiel. Immers is het niet betwist dat ze iemand in België kent die haar kon helpen. De verzoekster moest ook de informatie verzamelen om te weten waar en hoe een asielaanvraag in te dienen. Het moet nog onderlijnen dat ze als Colombiaanse vrijgelaten is om een visa te hebben. Dat betekent dat er geen risico van verwijdering voor de verzoekster is tijdens die periode. Rekening houdend met deze verschillende elementen, is een periode van een maand geen laat en toont het niet aan dat de verzoekster geen probleem heeft in haar land van herkomst. Er is bijgevolg een nieuwe schending van de zorgvuldigheidsplicht. »*

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat haar problemen in het verleden niet langer actueel zouden zijn, stelt verzoekster dat het CGVS geen correcte lezing doet van het dossier. Alle elementen, met name twee broers die gedood werden door de FARC, het feit dat zij getuige was van de aanslag en het feit dat haar zoon bijna beschoten werd in een vechtpartij, tonen aan dat zij verschillende problemen heeft gekend met de FARC. Ze werd ook persoonlijk verschillende keren getroffen en wijst op het feit dat ze twee keer werd afgeperst in haar café waarna ze tweemaal het café moest sluiten en dat deze elementen niet betwist worden door het bestuur; dat zij niet alleen in haar gebied van oorsprong maar ook in Bogota vervolgd werd en dat ze probeerde terug te gaan naar haar gebied van oorsprong maar daar nog problemen kende. Zodoende blijft het risico van vervolging actueel.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster al in België is gekomen in het begin van 2018 en toen al een asielaanvraag kon indienen maar dit niet heeft gedaan, stelt verzoekster dat het CGVS geen rekening houdt met de context en dat zij in die periode met vakantie was en een nieuw project had. Zij wou een bedrijf openen in haar geboortestreek en hoopte dat ze door de vredesakkoorden geen problemen meer zou hebben maar dit bleek niet het geval te zijn aangezien de vredesakkoorden alleen maar papier zijn. Rekening houdende met deze situatie is het niet abnormaal dat verzoekster geen asielaanvraag indiende tijdens haar eerste reis. Verder stelt verzoekster dat zij verschillende documenten heeft neergelegd met betrekking tot de dood van haar broers en dat dit een centraal punt is in de asielaanvraag en dat het CGVS deze documenten niet in twijfel trekt.

Waar volgens de bestreden beslissing het audiofragment niet afspeelbaar is, argumenteert verzoekster als volgt: *"Terwijl de verzoekster in april 2019 gehoord werd en dat ze met het CGVS vol medegewerkt heeft lijkt het dat het niet belangrijk is voor het bestuur om naar deze audio te luisteren... Het bestuur was ook op den hoogte van de tussenkomst van een advocaat voor de verzoekster. Het bestuur neemt een beslissing een jaar later zonder verdere informatie over die fragment aan te vragen. Het CGVS zou*

aan de verzoekster of aan haar advocaat moeten schrijven om de situatie uit te leggen en een kans aan de verzoekster te geven om een ander fragment over te maken. Die feit is ernstiger dat we niet kunnen nakijken waarom deze fragment niet afspeelbaar zou zijn. In plaats van dat neemt het bestuur een negatieve beslissing tijdens een lockdown periode tijdens de wat het erg moeilijk contact te hebben met de mensen... De bestreden beslissing is kennelijk niet goed klaargemaakt en er is bijgevolg een nieuwe schending van de zorgvuldigheidsplicht". Het bestuur gaat verder en is van mening dat: "Zulke audiofragmenten kunnen immers gemakkelijk in scene worden gezet. " Dergelijk argument is verbazend als we weten dat het bestuur niet naar het audiofragment heeft geluisterd... Hoe kan het bestuur tot een dergelijke besluit aankomen zonder naar het fragment te beluisteren ? De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden. Het vervloeit uit het dossier dat de verzoekster haar land is gevlucht wegens zware problemen van vervolging, en dat ze in de voorwaarden van het artikel 48/3 van de wet van de 15 december 1980. De vluchtelingstatus moet haar toegekend worden. Zonder haar deze status toe te kennen heeft het CGVS het artikel 48/3 van de wet geschonden. Meer leiden deze schendingen tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak. In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt. Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden."

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoekster dat de analyse van het CGVS erg algemeen lijkt en geen rekening houdt met de specifieke persoonlijke omstandigheden. Zij herhaalt dat verzoekster al geïnterviewd werd door de FARC en dat dit feit niet betwist is door het CGVS. Zij stelt dat verzoekster en haar zoon afkomstig zijn uit het zuiden van Colombia, provincie Caquetia en dat dit gebied nog zwaar getroffen is door het geweld en citeert: "In veel van de gemeentes waar de FARC-EP een sterke invloed had, is de veiligheidssituatie na de demobilisatie van de guerrillagroep opnieuw verslechterd. Dit is ook het geval in gemeentes in de departementen Caqueta, Meta en Putumayo. Nieuwe en oude gewapende groepen strijden er om territorium, onderwerpen de bevolking en zetten hen aan tot illegale en corrupte praktijken. " (C.O.I. Focus 2019, pagina 37). "Het verslag leert ons dat de strijden tussen verschillende facties blijven en dat de F.A.R.C. de controle heeft van verschillende gebieden. In dergelijke omstandigheden moeten we vaststellen dat het oorsprong gebied van de verzoekster nog onder een conflict is. Die punt is bevestigd door het C.O.I. focus van 2019 : "Caquetà blijft ook na het demobilisatieproces een regio waar dissidente groepen van de FARC-EP zoals het 40ste en 62ste front de criminele economieën controleren. 303 Colombia Reports maakt naast de FARC-EP melding van de aanwezigheid van de Libertadores de Vichada³⁰⁴, de AGC en de EEN. " Het CGVS is van mening dat de meeste van het geweld over doelgericht geweld. Echter moet het vaststellen worden dat het doelgericht geweld een klein part van het geweld is en dat het gros van het geweld willekeurig is. Het is gesproken van veel incidenten, ontvoering, enz... De structuren van de F.A.R.C. nemen nieuwe namen maar werken zoals de vorige structuren. De cijfers van de aantal doden lijken de slechte te zijn sinds 2014". Zij stelt verder dat met de nieuwe regering van Duque het aantal doden onder sociale leiders of voormalige FARC (die de strijd hebben verlaten) verhoogd is en dat dit slechte gevolgen heeft.

Zij wijst vervolgens op de COI Focus van 2018 om te stellen dat de vredesakkoorden geen goede gevolgen hebben in werkelijkheid en citeert: "La plupart des sources relèvent sur le terrain la recrudescence de l'insécurité pour les civils dans les zones dégagées par les FARC-EP dès février 2017. Ces zones ont été aussitôt investies par des mouvements armés dont l'ELN et des organisations criminelles comme par exemple les Urabenos qui s'affrontent autour du contrôle des économies illicites. Ces affrontements, d'une part entre eux et d'autre part entre eux et la force publique, ont pour conséquence la poursuite, voire l'intensification des déplacements massifs ou individuels ». Zij vervolgt haar betoog door te stellen dat « Die feit is ernstiger dat de verzoekster afkomstig is vanuit een gebied waar F.A.R.C. actief was. Colombia is ook de tweede land waar we I.D.P. kunnen vinden na... Syrië. In dergelijke omstandigheden moet het vaststellen worden dat we in een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bevinden. Bijgevolg was de situatie van Mevrouw niet geanalyseerd ten aanzien van de subsidiaire bescherming, en de bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden. Meer leiden deze schendingen tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak. In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat

gemotiveerd wordt. Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden."

Tweede verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een enig middel de schending aan van dezelfde artikelen als eerste verzoekster en stelt dat zijn asielaanvraag berust op het asielrelaas van zijn moeder en dat, gezien het asielrelaas van zijn moeder, het duidelijk is dat hij geviséerd zal worden in geval van terugkeer naar Colombia. Voorts citeert hij dezelfde passages uit de COI Focus van 2018 en 2019 als geciteerd in het verzoekschrift van eerste verzoekster om te stellen dat er zich een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voordoet.

Verzoekers vragen hen de hoedanigheid van vluchteling te verlenen, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.2. Stukken en nieuwe elementen

3.2.1. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissingen;
2. B.J.B. aanstellingen.

Verzoekers leggen een aanvullende nota dd. 10 juli 2020 neer waarin, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

1. Persartikel met een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands: De dissidenten van de Farc, een van de vele moeilijkheden bij het ontmijnen van Caquetà;
2. Persartikel met een voor eensluidend verklaarde vertaling: De terugkeer naar de wapens van de ex-guerillastrijders van de FARC – The New York Times;
3. Audiofragment (op DVD) met voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands.

3.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) ernstige bedenkingen moeten worden gemaakt omtrent het incident dat heeft geleid tot haar vertrek uit Colombia omdat zij niet weet wie haar precies bedreigde en waarom zij nog twee weken en haar zoon nog een half jaar in Colombia verbleef zonder enig verder probleem; (ii) zij meerdere dagen in Spanje verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen en ook in België zij niet onmiddellijk een verzoek indiende; (iii) dat wat de problemen die zich eerder zouden hebben voorgedaan zij geen actuele vrees kan aantonen en dat (iv) de door haar neergelegde documenten niets aan bovenstaande appreciatie wijzigen. Wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, stelt de bestreden beslissing op grond van de geciteerde landeninformatie dat (v) er in Colombia voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat tweede verzoeker zijn beschermingsverzoek op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door eerste verzoekster en dat in het kader van het door eerste verzoekster ingediende beschermingsverzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen. Tenslotte stelt de tweede bestreden beslissing dat de door tweede verzoeker neergelegde documenten en de verbeteringen die werden aangebracht na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud niets aan de appreciatie van de commissaris-generaal wijzigen.

De motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen kunnen dus op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het middel is in die mate niet gegrond.

3.5. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

3.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

3.5.2. De kern van verzoekers' vluchtrelaas kan worden samengevat als volgt. Eerste verzoekster is afkomstig van El Doncello in het departement Caqueta. Toen haar broer werd neergeschoten door de FARC in 1995 trachtte verzoekster te weten te komen wie hem had vermoord, maar vertrok nadat een jongen haar kwam waarschuwen dat ze moest vertrekken eind januari 1996 naar Bucuramanga bij haar zus waar ze haar ex-partner leerde kennen en haar zoon, tweede verzoeker, geboren werd. Nadat ze uit elkaar gingen en ze alleen moest zorgen voor haar baby gingen ze in 2000 naar Manizales (Departement Caldas) wonen bij eerste verzoeksters broer. Omwille van de oorlog in het departement gingen ze in 2002 naar Villavicencio in het departement Meta bij haar zus wonen, die toen als een rode zone werd bestempeld door de regering waar een paramilitaire groepering, paraco's actief was. In die periode deed eerste verzoekster een aanvraag om als slachtoffer van geweld een ontheemdenstatuut te krijgen maar dat werd geweigerd. Ze vertrokken later in 2002 naar Valle El Cauca waar ze familieleden hielp een zaak op te zetten waarna ze ging werken bij een onderneming. Nadat ze haar studies afgewerkt had in 2005 keerde ze terug naar haar geboortedorp. In maart 2006 werd haar andere broer neergeschoten door de FARC. Ook toen trachtte ze de zaak te onderzoeken, maar kon niet achterhalen waarom hij gedood werd. Ze had ondertussen ook een internetcafé geopend en kreeg ook mensen van het leger over de vloer en deed ook werk voor hen. Op een dag in 2008 werd ze bedreigd door een man die van haar wou weten wat ze voor het leger deed en nam de beslissing haar zaak te sluiten. Ze liet de zaak over aan een vriendin om door te verkopen en ging naar Bogota waar ze een cafetaria startte in de wijk S.A.. Op 28 november 2010 kwamen twee mannen binnen die zeiden dat ze leden van de FARC waren en dat ze een *“financiële samenwerking”* wilden. Toen ze drie dagen later terugkwamen betaalde ze 1 miljoen pesos en heeft ze de cafetaria gesloten waarna ze een nieuwe zaak opstartte in een andere wijk van Bogota maar omdat deze zaak niet goed draaide sloot ze de zaak midden 2014. Ze ging voor een multinational werken en opende in 2015 een restaurant in Bogota. Op 18 november 2016 kwamen opnieuw twee leden van de FARC een *“financiële samenwerking”* voorstellen en heeft eerste verzoekster hen 500.000 pesos betaald en daarna de zaak niet meer geopend. Toen in november 2016 de vredesakkoorden gesloten werden dacht eerste verzoekster dat het veilig was om terug te keren naar haar geboortestreek. Ze besloot een project van vruchtensappen op te starten in Florencia (Caqueta) maar omdat zij en haar zoon hun studies wilden afwerken bleven ze in Bogota en werkte eerste verzoekster in een privé-onderneming in afwachting van het project van vruchtensappen. Op 6 februari 2018 kwam eerste verzoekster op vakantie in België nadat zij haar studies had afgewerkt en nog geen zaak had en verbleef bij een vriendin in België. Toen ze terugkeerde naar Colombia op 7 mei 2018 verbleef ze bij haar zus in Neiva in het departement Huila waar haar zoon reeds sinds februari 2018 verbleef. Ze gingen dan in het weekend naar Caqueta om daar op zoek te gaan naar een plaats om zich te vestigen. Op 6 augustus 2018 kreeg zij plots een telefonische oproep van de FARC waarin haar gezegd werd dat ze een militair doelwit was. Op 19 augustus 2018 vertrok ze terug uit Colombia, terwijl haar zoon bij haar zus bleef, en kwam in België aan op 28 augustus 2018. Tweede verzoeker werkte in Neiva als mechaniker in een atelier toen eerste verzoekster een eerste keer naar België kwam en arriveerde zelf in België op 7 februari 2019.

3.5.3. Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, het verzoekschrift en de door verzoekers neergelegde documenten, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot hun vluchtmotieven.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers een oprechte inspanning hebben gedaan om hun verzoek te staven met documenten. Zo leggen zij hun originele identiteitskaarten en paspoorten voor alsook kopieën van hun diploma's en legt eerste verzoekster documenten neer met betrekking tot haar werkzaamheden en de verschillende plaatsen waar zij heeft gewoond. Verder legt eerste verzoekster kopieën van de overlijdensaktes van haar boers M. en F. neer en documenten die betrekking hebben op de dood van M., hun geboorteaktes en een internet artikel over de situatie in Caquetà. De Raad stelt vast dat de authenticiteit van deze documenten in de bestreden beslissingen niet wordt betwist en dat zij minstens de verklaringen van eerste verzoekster met betrekking tot de diverse plaatsen waar zij verbleef en werkte in Colombia voor haar vertrek naar België en de studies die beide verzoekers deden op een aantal punten bevestigen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen "*ernstige bedenkingen*" worden gemaakt bij het incident dat heeft geleid tot het vertrek van eerste verzoekster uit Colombia in augustus 2018, met name het dreigtelefoontje dat zij verklaart te hebben ontvangen op 6 augustus 2018 en bij het feit dat zij na aankomst op 28 augustus 2018 in België pas een verzoek om internationale bescherming indiende op 24 september 2018. In de bestreden beslissingen komt de commissaris-generaal tot de conclusie dat haar onwetendheid over wie haar precies bedreigde, hoe die persoon aan haar telefoonnummer kwam en waarom zij precies gevisieerd werd, alsook de vaststelling dat zij nog twee weken in Colombia verbleef zonder enig probleem en dat haar zoon nog een half jaar in Colombia verbleef en nog bleef werken er allerminst op wijzen dat zij een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou lopen. De vaststelling dat verzoekster iets minder dan een maand wachtte na haar aankomst in België om een verzoek in te dienen wordt beschouwd als een element dat ernstige vragen oproept betreffende haar nood aan internationale bescherming.

Verzoekers voeren een schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Zij werpen op dat het meer dan waarschijnlijk is dat de persoon die haar belde niet van plan was om zijn naam te zeggen; dat haar twee broers gedood werden door de FARC en dat deze organisatie niet vergeten is wie zij was, dat haar zoon zich verborgen hield in de periode na het telefoontje en dat eerste verzoekster als Colombiaanse onderdaan geen visum nodig had voor België er tijdens die periode geen risico was voor verwijdering in die periode.

De Raad stelt vast dat eerste verzoekster verklaart op 28 augustus 2018 in België te zijn aangekomen en dat zij op 24 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoekers om internationale bescherming worden inderdaad geacht om zo snel mogelijk hun verzoek in te dienen, maar de Vreemdelingenwet bepaalt anderzijds geen specifieke termijn waarbinnen een dergelijk verzoek zou moeten worden ingediend. *In casu* is de Raad van oordeel dat een periode van 27 dagen na aankomst in België niet als onredelijk lang kan worden beschouwd of dat dit als dusdanig de door haar geuite vrees zou relativeren. De Raad wijst er op dat eerste verzoekster hierover verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS dat zij haar verzoek indiende 8 dagen nadat ze het adres had gevonden waar ze het verzoek moest indienen (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster CGVS, p. 23) en dat zij bij een vriendin verbleef in Brussel, zodat het aannemelijk is dat zij enige tijd nodig had om te weten te komen waar zij haar verzoek moest indienen.

Uit het administratief dossier blijkt dat het dreigtelefoontje een centraal element is in de beoordeling van de directe aanleiding van eerste verzoeksters vertrek uit Colombia en dat de "*ernstige bedenkingen*" die worden gemaakt bij dit dreigtelefoontje alsook de vaststelling dat daarna eerste verzoekster noch haar familie verder problemen ondervonden na dit telefoontje. Daarnaast stellen de bestreden beslissingen dat eerste verzoekster geen actuele vrees kan aannemelijk maken met betrekking tot de problemen met de FARC die zich voor hogergenoemd incident hebben voorgedaan (en waarvan het meest recente beweerde vervolgsfeit dateert van 2016).

Uit het administratief dossier (administratief dossier eerste verzoekster, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 5) blijkt dat eerste verzoekster een USB stick heeft neergelegd bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waarover zij verklaart dat er een audio fragment op staat "*van een telefoontje. Dat was de reden waarom ik naar hier gekomen ben*" (notities eerste verzoekster, p. 10). In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat het fragment weliswaar niet beluisterbaar is maar dat dit in elk geval geen voldoende overtuigend bewijsstuk vormt omdat dergelijke fragmenten gemakkelijk in scene kunnen worden gezet. Verzoekers werpen verder op dat verzoekster in april 2019 gehoord werd door het CGVS en een jaar later tijdens de lockdown ten gevolge van het coronavirus een beslissing neemt zonder verdere informatie te vragen

over dit fragment aan verzoekster, terwijl het CGVS er van op de hoogte is dat zij wordt bijgestaan door een advocaat. Zij stellen dat het verbazend is dat het bestuur tot een dergelijk besluit kan komen zonder naar het fragment te luisteren. Verder wijst de Raad er op dat verzoekster, conform artikel 48/6 § 3 van de Vreemdelingenwet gevraagd wat er op het door haar neergelegde audiofragment te horen is, verklaart dat de persoon die haar belde zich identificeerde als iemand van de *“organisatie van de militaire inlichtingendienst”* (notities eerste verzoekster, p. 10) en later in het interview dat ze zich identificeerden als een groep militairen en dat in het departement Caquetà de FARC opereert en dat *“ze zeggen dat ik een militair doelwit ben. Wel dat wil zeggen dat als je terugkeert naar dat gebied, dat ze je doden”* (notities eerste verzoekster, p. 21). De Raad wijst er op dat krachtens artikel 48/6 § 3 van de Vreemdelingenwet verzoekster in beginsel een vertaling moet bijbrengen van de door haar neergelegde stukken en dat zij bij gebrek aan dergelijke vertaling verzoekster deze zelf moet toelichten tijdens het persoonlijk onderhoud indien nodig met behulp van de tolk, wat *in casu* gebeurd is. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers ter terechtzitting een CD-ROM neerleggen met een kopie van het audio-fragment en een voor eensluidend verklaarde transcriptie in het Nederlands. Hieruit blijkt dat het audio-fragment een gesprek tussen een man en een vrouw betreft waarin nadat de man gevraagd heeft of hij met verzoekster spreekt en de vrouw dit bevestigt, het volgende wordt gezegd: *“Ik werk voor de organisatie ‘organizacion ... interamericana (onhoorbaar) ..medical’. Ik maak deel uit van deze organisatie in Colombia. U heeft zich niet gehouden aan de verplichtingen. Vrouw: En waarom? Heer: U heeft zich niet gehouden aan de verplichtingen die u zijn opgelegd door de militaire organisaties of door ons en daarom brengen wij...(onhoorbaar)...werk... Vrouw: hallo ja, maar ik heb niets gedaan, ik weet niet wat er gebeurt, ik begrijp het niet. Heer: welnu ik houd mij aan de orders die mij zijn gegeven en ik verwacht geen tegenorders, dus we moeten dit uitvoeren.....(onhoorbaar), het is nu eenmaal zo. Vrouw: OK”*.

Enerzijds blijkt hieruit dat bepaalde passages als onhoorbaar worden gekwalificeerd door de beëdigd vertaler, anderzijds is ook niet duidelijk van welke organisatie in Colombia de man in het fragment zou deel uitmaken, noch welke verplichtingen die zijn opgelegd door *“de militaire organisaties of door ons”* door de vrouw niet zouden zijn nageleefd en welke orders zijn gegeven. Waar de Raad met verzoekers kan aannemen dat het niet onlogisch is dat diegene die eerste verzoekster telefonisch bedreigde zijn naam niet zegt, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de transcriptie van het fragment niet bevestigt dat zij een militair doelwit zou zijn, zoals eerste verzoekster beweert tijdens het persoonlijk onderhoud en dat hieruit niet kan geconcludeerd worden dat eerste verzoekster daadwerkelijk werd bedreigd. Hoewel het vanuit het perspectief van behoorlijk bestuur verkieslijker was geweest dat verwerende partij verzoekster zou gecontacteerd hebben toen zij vaststelde dat het audio-fragment niet beluisterbaar was, wijst de Raad er op dat een audio-fragment als dusdanig weinig bewijswaarde kan worden toegedicht, nu dit gemakkelijk te manipuleren is en herhaalt dat uit de transcriptie van het audio-fragment in elk geval niet blijkt dat eerste verzoekster daadwerkelijk werd bedreigd.

Bovendien tonen verzoekers niet aan op welke wijze het audiofragment een ander licht kan werpen op de overige vaststellingen in de bestreden beslissingen dat verzoekster nog twee weken na deze bedreiging en tweede verzoeker nog een half jaar in Colombia bleef zonder verdere problemen te kennen.

Hieromtrent stelt de Raad vast dat eerste verzoekster verklaart dat er niets meer gebeurde in de periode dat zij nog in Colombia verbleef na het dreigtelefoontje (notities eerste verzoekster, p. 20), dat tweede verzoeker verklaart dat ze het dreigtelefoontje kregen in Florencia, Caquetà op 6 augustus 2018 en dat deze persoon heeft gezegd dat ze militaire doelwitten zijn in die streek en in heel Colombia en dat ze daarna teruggegaan zijn naar Neiva waar ze de opname beluisterd hebben (notities tweede verzoeker, p. 12 en 13) en dat tweede verzoeker ook verklaart dat er niets meer gebeurd is in de periode na de bedreiging in augustus 2018 en het ogenblik waarop hij Colombia verliet op 6 februari 2019 (notities tweede verzoeker, p. 13 en 14) en dat hij voortdurend binnen bleef maar wel van huis naar werk ging en omgekeerd (notities tweede verzoeker, p. 13). Verzoekers stellen dat verzoekster niet onmiddellijk kon vertrekken en haar vertrek moest voorbereiden en dat ze in dergelijke omstandigheden niet kiest wanneer ze problemen krijgt en dat het niet abnormaal is dat haar zoon geen probleem heeft omdat eerste verzoekster vooral geviseerd was en tweede verzoeker zich verborgen hield. De Raad stelt vast dat zij geen overtuigende verklaring bieden voor het feit dat eerste verzoekster tot haar vertrek geen problemen had en dat tweede verzoeker zonder enig probleem in Colombia verbleef gedurende een half jaar na de dreigtelefoon en dat ook na zijn vertrek er geen aanwijzingen meer waren dat zij nog geviseerd waren in Colombia. Voor zover zij er op wijzen dat eerste verzoekster het hoofddoel van de FARC was, relativeren zij zelf de ernst van de beweemde vrees in hoofd van tweede verzoeker. Voor zover zij er op wijzen dat tweede verzoeker zich verborg in die periode, en ter terechtzitting verklaren dat tweede verzoeker zijn voorzorgen nam door steeds zijn gezicht bedekte toen hij buitenkwam, blijkt

evenwel uit zijn verklaringen dat hij wel degelijk nog ging werken en daarbij geen problemen ondervond, zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij in die periode geïdoleerd werd.

Verder tonen verzoekers niet aan waarom zij op dit ogenblik nog geïdoleerd zouden worden door de FARC. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaren beide verzoekers niet te weten waarom ze in augustus werden afgedreigd of waarom zij als een militair doelwit zouden beschouwd worden door de FARC. In het verzoekschrift verwijzen verzoekers naar het feit dat eerste verzoekster twee broers had verloren door de FARC, dat zij na verloop van tijd teruggekeerd was naar haar gebied van herkomst en dat het in die context niet abnormaal is dat verzoekster door dergelijke bedreigingen getroffen wordt, omdat de FARC dit niet vergeet. De Raad stelt vast dat de dood van beide broers niet betwist wordt in de bestreden beslissing maar dat er tegelijk ook geen documenten voorliggen waaruit kan blijken dat beide broers gestorven zijn door toedoen van de FARC en dat ook uit de verklaringen van eerste verzoekster blijkt dat zij niet weet waarom de FARC het op haar broer gemunt had in 1995 maar dat de FARC in de streek waar ze woonden vaak bloedbaden aanrichtten omdat ze dachten dat jongeren informanten waren of omdat ze niet wilden toetreden tot de FARC (notities eerste verzoekster, p. 5). Zij verklaart met betrekking tot de dood van haar andere broer in 2006 *“dat is om dezelfde redenen alleen al dat je met een persoon begint te praten, je weet niet wat hij uitvoert, door praten met politie/regering, kan je al doelwit worden”* (notities, p. 6). De Raad wijst er op dat verzoekster in 1995 18 jaar oud was en in 2006 29 jaar en waar zij volgens haar verklaringen trachtte meer te weten te komen over de dood van haar broers, hier ook vaag over blijft. Eerste verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij omwille van de dood van haar broers in respectievelijk 1995 en 2006, in 2018 door de FARC werd bedreigd of dat zij daarom zou worden geïdoleerd door de FARC in de toekomst.

Verder stelt de Raad vast dat de door eerste verzoekster aangehaalde problemen die dateren van voor het dreigtelefoontje betrekking hebben op afpersingen waarvan zij het slachtoffer werd in Bogota, volgens haar verklaringen door leden van FARC, toen zij haar cafetaria en restaurant uitbaatte in de periode tussen 2008 en 2018. In dit verband stelt de Raad vast dat de laatste afpersing waarvan zij het slachtoffer werd plaatsvond in november 2016 en dat zij volgens haar verklaringen telkens éénmaal betaalde en vervolgens haar zaak sloot. Ook stelt de Raad vast dat volgens haar verklaringen deze afpersingen haar niet verhinderden om nieuwe zaken op te starten en zij gewerkt heeft bij een privé-onderneming in 2017 en dat zij ook in deze periode een technische opleiding heeft afgewerkt in 2014 en een andere studie heeft afgerond in 2017 (notities eerste verzoekster, p. 7). Hieruit blijkt dat, voor zover verzoekster daadwerkelijk het slachtoffer is geweest van afpersingen, zij na de laatste afpersing in 2016 verder geen problemen heeft ondervonden in Bogota. Wat betreft de bomaanslag op een fabriek van Nestlé en de schietpartij waarvan haar zoon getuige is geweest, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat deze feiten dateren van 2007 en dat deze niet gericht waren tegen verzoekers en in de context van de toenmalige situatie in Colombia moeten beoordeeld worden. Waar de Raad kan aannemen dat het om ingrijpende gebeurtenissen ging voor verzoekers stelt de Raad vast dat hieruit geen actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekers uit voortvloeit.

De Raad kan de commissaris-generaal dan ook bijtreden waar hij stelt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij omwille van deze feiten *anno* 2020 nog problemen zou kennen. Verzoekers slagen er niet in de motivering in de bestreden beslissingen te weerleggen door louter te poneren dat zij niet alleen in haar geboortestreek werd vervolgd maar ook in Bogota en dat ze probeerde terug te keren naar haar geboortestreek maar daar ook nog problemen kende. Voor zover verzoekers daarmee verwijzen naar het dreigtelefoontje in augustus 2018 volstaat de Raad met te verwijzen naar bovenstaande vaststelling dat zij geen vrees voor vervolging omwille van deze telefonische bedreiging aannemelijk maken. Verzoekers maken geen actuele vrees voor vervolging aannemelijk omwille van de problemen met de FARC die dateren van voor de beweerde telefonische bedreiging op 6 augustus 2018.

Ook de overige door verzoekers voorgelegde documenten kunnen bovenstaande analyse van de Raad niet ombuigen. De bestreden beslissingen stellen hierover het volgende vast: *“uw originele identiteitskaart (d.d. 5/4/95), uw paspoort (d.d. 9/1/18), twee rijbewijzen, uw boardingpassen, documenten in verband met uw studies, de kopieën van uw werkcontract, de documenten in verband met uw werkzaamheden en de verschillende plaatsen waar u hebt gewoond. Deze documenten vormen enkel een indicatie voor uw identiteit, herkomst, studieniveau en werkzaamheden, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken. De documenten in verband met uw aanvraag tot erkenning als slachtoffer van geweld en als ontheemde bevestigen uw verklaring dat u niet erkend werd als slachtoffer (CGVS p.13). De kopieën van de identiteitskaart van uw broer M. (d.d. 30/6/2000), de geboorteaktes van uw broers M.*

en F., hun overlijdensaktes, documenten in verband met de dood van Martin, vormen enkel een indicatie met betrekking tot hun overlijden, hetwelk op zich niet in twijfel wordt getrokken. Het internetartikel in verband met Caquetà heeft geen betrekking op uw persoonlijke problemen”. De Raad stelt vast dat verzoekers deze motieven niet betwisten en dat zij pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. De Raad neemt deze motieven over in dit arrest.

Uit het voorgaande volgt dat de cumulatieve voorwaarden neergelegd in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

3.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

3.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

3.6.2. Beoordeling

3.6.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekers, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.6.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekers dergelijk risico lopen in Colombia.

3.6.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voor zover verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunen op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, en stellen omwille van hun problemen met de FARC voor hun leven te vrezen ingeval van terugkeer naar Colombia; kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 3.5. van dit arrest.

3.6.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

3.6.2.5. Verzoekers voeren aan dat de analyse van het CGVS erg algemeen is en geen rekening houdt met de specifieke persoonlijke omstandigheden van verzoekers. Zij benadrukken dat eerste verzoekster al door de FARC gevisieerd was en dat dit feit niet betwist is door verwerende partij. Verder stellen zij dat voor zover de situatie in Colombia verbeterd is, moet vastgesteld worden dat de situatie afhankelijk is van het gebied en dat verzoekers afkomstig zijn uit het zuiden van Colombia, de provincie Caquetà. Zij citeren in dit verband de COI Focus 2019 waarin wordt gesteld: *“Caquetà blijft ook na het demobilisatieproces een regio waar dissidente groepen van de FARC-EP zoals het 40ste en 62ste front de criminele economieën controleren. Colombia Reports maakt naast de FARC-EP melding van de aanwezigheid van de Libertadores de Vichada³⁰⁴, de AGC en de ELN”* en *“In veel van de gemeentes waar de FARC-EP een sterke invloed had, is de veiligheidssituatie na de demobilisatie van de guerrillagroep opnieuw verslechterd. Dit is ook het geval in gemeentes in de departementen Caqueta, Meta en Putumayo. Nieuwe en oude gewapende groepen strijden er om territorium, onderwerpen de bevolking en zetten hen aan tot illegale en corrupte praktijken.”* (C.O.I. Focus 2019, pagina 37)”. Zij stellen verder dat volgens de COI Focus van 2018 de vredesakkoorden niet hebben verhinderd dat de onveiligheid voor de burgers in de zones die door de FARC ontzet zijn vanaf februari 2017 opnieuw de kop heeft opgestoken, dat ook groeperingen zoals ELN en criminele organisaties zoals Urbanos in deze zones geïnvesteerd hebben en dat de conflicten tussen de groeperingen onderling en met de orde strijdkrachten van de overheid de massale of individuele ontheemding hebben geïntensifieerd.

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met l'Ejército de liberación

nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren (*COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire* van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus 2018), pp. 7 en 14). De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Hoewel algemeen genomen de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien verbeterde, kan niettemin gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. De aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde evenwel (COI Focus *Colombia: Veiligheidssituatie* van 13 november 2019) (hierna: COI 2019), punten 2 en 4). Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus 2018, p. 11, p. 13, p. 19-20 en COI Focus 2019, pp. 7-10).

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Hoewel meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, bevestigt ook een onderzoeksjournalist in Colombia, dat de toegang tot 'land' de kern vormt van het conflict in Colombia (COI Focus 2018, p. 13-14 en COI Focus 2019 pp. 7-10). De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier opgenomen COI (COI Focus 2018 en in de COI Focus 2019, p. 6-10) alsook uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylumseekers from Colombia”* van september 2015).

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL (COI Focus 2019, p. 7 en 60). Verschillende bronnen aangehaald in de COI Focus stellen dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw (COI Focus 2019, p. 24). Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen (COI Focus 2019, p. 60), worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare) (COI Focus 2019, p. 23-39). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen (COI Focus 2019, p. 19-20, p. 24-39).

ICG stelt dat gewapende groepen de bewegingsvrijheid van gemeenschappen in toenemende mate beperken en dat de meest kritieke situatie stelt zich in Chocó, waar inheemse en Afro-Colombiaanse gemeenschappen slechts over een zeer beperkte bewegingsvrijheid beschikken te het midden van het conflict tussen de ELN en AGC. Van januari tot juni 2019 zijn volgens de schatting van UNOCHA 11.932 personen het slachtoffer van confinement in Colombia (gedefinieerd als het volledig beperken van de bewegingsvrijheid van burgers, vergelijkbaar met opsluiting, zie COI Focus 2019, p. 16). Vooral de departementen Nariño, Chocó en Norte de Santander worden getroffen door deze ernstige vorm van beperking van de bewegingsvrijheid (COI Focus 2019, p. 18).

Het merendeel van de aangeduide gewelddadige incidenten in 2018 en 2019 zijn doelgerichte moorden, bedreigingen, aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur en aanvallen met geïmproviseerde explosieven. Daarnaast vonden ook gevechten plaats tussen overheidstroepen en gewapende groepen en tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers (COI Focus 2019, p. 17). Voorts behoren gedemobiliseerde FARC-strijders, mensenrechtenactivisten, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van

AfroColombiaanse en inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten tot de groepen met een verhoogd risico (COI Focus, p. 19-21). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen dergelijk risicoprofiel hebben.

De situatie in de steden is ook van een andere orde. Volgens het International Institute for Strategic Studies (IISS) zijn steden geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, zoals Bogotá, waar verzoekers tot kort voor hun vertrek gevestigd waren, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat er in de grootsteden geen sprake is van een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie en dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus 2019, p. 39-40).

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaren oorspronkelijk afkomstig te zijn uit Caquetà, tussen 2008 en 2018 in Bogota te hebben gewoond en dat zij voor hun vertrek naar België in de weekends in Caquetà verbleven met de bedoeling een verblijfplaats te vinden in Caquetà en tijdens de week in Neiva in het departement Huila (notities eerste verzoekster, p. 3). Verder blijkt uit hun verklaringen dat zij van 2008 tot 2018 in Bogota verbleven en dat eerste verzoekster voor de geboorte van haar zoon ook in verschillende andere departementen verbleef zoals Meta, Valle de Cauca en Caldas. Hieruit blijkt dat, waar eerste verzoekster oorspronkelijk afkomstig is uit Caquetà, zij, afgezien van een korte periode in 2006, sinds 1996 niet meer gevestigd was in Caquetà. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij gedurende een korte periode voor haar vertrek weliswaar in de weekends in Caquetà verbleef, maar dat zij bij haar zus in Huila woonde nadat zij uit Bogota was vertrokken en dat haar zoon ook bij haar zus woonde in Huila tot zijn vertrek naar België. Voor zover eerste verzoekster afkomstig was van Caquetà blijkt hieruit dat zij niet gevestigd was in Caquetà maar in Bogotá en Huila. Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat Huila niet wordt vermeld als één van de districten in Colombia waar een gewapend conflict heerst en dat Bogotá geen sterke aanwezigheid kent van grote georganiseerde misdaadbendes zoals bijvoorbeeld wel het geval is in Medellín. In plaats daarvan is de criminele wereld bevolkt door kleinere bendes met een veel beperkter bereik, vaak op het niveau van een buurt of een deelgebied ervan. Verder ligt het aantal moorden in Bogotá lager dan in andere steden in het land, maar er is des te meer sprake van straatcriminaliteit, vooral gewapende overvallen (COI Focus 2019, p. 40-41). Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoekers bij hun aanvullende nota neergelegde persartikels hebben betrekking op de situatie in Caquetà en zijn in deze dus niet relevant, nu uit het voorgaande blijkt dat verzoekers weliswaar afkomstig zijn uit Caquetà maar er al jaren niet meer gevestigd zijn en kort voor hun vertrek slechts in het weekend naar Caquetà gingen om de mogelijkheden te onderzoeken om er zich te vestigen en er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij zich niet opnieuw in Bogotá of Huila zouden kunnen vestigen.

In de bestreden beslissingen wordt terecht gesteld dat *“in de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia er geen sprake is van een gewapend conflict en dat het geweld gekenmerkt wordt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing”*. Hieruit blijkt dat volgens de bestreden beslissingen noch in Huila, noch in Bogotá er sprake is van een gewapend conflict in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie. Voor zover verzoekers argumenteren dat de situatie van verzoekers niet geanalyseerd is met betrekking tot Caquetà en hierin een schending afleiden van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaren dat zij de intentie hadden om zich in Caquetà te vestigen maar dat zij voor hun vertrek jarenlang in Bogotá en kort voor hun vertrek in Huila gevestigd waren, zodat hieruit geen schending van deze bepalingen kan blijken. Verzoekers tonen ook niet aan dat burgers louter omwille van hun aanwezigheid in Huila of Bogotá, waar zij gevestigd waren tot voor hun vertrek uit Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekers kan worden aangenomen.

3.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen.

en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

K. POLLET